

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.683 van 14 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 30 augustus 2005, verklaart er zich op 31 augustus 2005 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 28 mei 2008, verstuurd op 30 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de stad Kabul en van Hazara-origine te zijn. Uw broer was betrokken bij de Harakat e Islami en uw verre neef (H.Y.) was bij Wahdat e Islami. In sunbula 1373 (augustus/september 1994) kwam uw broer om het leven tijdens een gevecht met troepen van (H.Y.). Na dit gevecht ontvluchtte (H.Y.) de hoofdstad. Enkele jaren later, toen de Taliban de macht over Kabul had, werd u door hen gearresteerd. U werd mishandeld en ze vroegen u om mensen aan te duiden die wapens in hun bezit hadden. U wees twee familieleden van (H.Y.) aan: (A.K.) en (D.), waarna u werd vrijgelaten. (A.K.) werd vervolgens

gearresteerd en vermoord door de Taliban. (D.) is sindsdien spoorloos verdwenen. In 1380, toen de Taliban uit de steden Mazar en Bamiyan werden verdreven, vreesde u dat (H.Y.) terug zou komen naar Kabul en zich op u zou wreken voor het verraad van (A.K.) en (D.). Via Pakistan vluchtte u naar Iran. (H.A.), de zoon van uw oom, bezocht u in Iran. Hij vertelde u dat (H.Y.) enkele dagen nadat de Taliban uit Kabul waren verdreven naar uw huis was gekomen uit wraak voor de dood van zijn broer en neef. Hij bracht uw echtgenote, uw zoontje en uw vader om het leven en stak uw huis in brand. In Iran werd u op een dag gearresteerd en vastgehouden met het oog op een gedwongen terugkeer naar Afghanistan. U kon de bewakers evenwel omkopen, waarna u werd vrijgelaten. Uit vrees nogmaals te worden gearresteerd en uiteindelijk toch vanuit Iran naar Afghanistan te worden gerepatrieerd besloot u Iran te ontvluchten. Op 30 augustus 2005 kwam u in België aan. De volgende dag diende u een asielaanvraag in.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
- verzoeker kan weinig gegevens verstrekken omtrent de persoon die hij vreest;
 - verzoeker kan slechts in oppervlakkige mate en op incoherente wijze uitleg geven over de vete tussen zijn broer en de persoon die hij vreest;
 - over het tijdstip van zijn arrestatie door de Taliban lopen verzoekers verklaringen uiteen;
 - het is bevreemdend dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot zijn arrestatie door de Taliban;
 - het is eveneens bevreemdend dat verzoeker niet weet of er wapens zijn gevonden bij de mensen die hij had aangegeven en waardoor hij vrijkwam;
 - actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.
- 2.1.2. Verzoeker poogt zijn vage verklaringen over H.Y. te verklaren door te verwijzen naar zijn feitenrelaas en te stellen dat H.Y. een verre neef is behorende tot een andere fractie dan deze van zijn broer. Uit de context blijkt dat hij geen contact meer had met H.Y., duidelijk een bloedvijand, sedert 1994, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat het dan ook maar logisch is dat hij niet echt in detail kan treden over H.Y.. Verzoeker stelt dat er geen tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen aangaande de plaats waar H.Y. na de moord op zijn broer naartoe vluchtte, daar deze een omweg via het zuiden diende

te nemen om de stellingen van Hezb-Wahdat in het westen te bereiken. Verzoeker poogt verder de uiteenlopende verklaringen over zijn arrestatie door de Taliban en zijn vage verklaringen over diverse aspecten van zijn asielrelaas te verklaren door te stellen dat de feiten dateren van 1996-1997 en dat het duidelijk is dat over feiten van meer dan 10 jaar geleden niet de laatste details of datum kunnen gegeven worden.

3. De Raad meent dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij concrete verklaringen kan afleggen over de zaken die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker vage en ongerijmde verklaringen aflegt over elementen aangaande de kern van zijn asielrelaas. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker niet in staat is de door hem aangehaalde gebeurtenissen aan te tonen met coherente verklaringen, noch met de nodige stukken die zijn beweringen zouden ondersteunen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoeker weinig gegevens kan verstrekken omtrent de persoon die hij vreest, dat verzoeker evenzeer slechts in oppervlakkige mate en op incoherente wijze uitleg kan geven over de vete tussen zijn broer en de persoon die hij vreest, dat ook over het tijdstip van zijn arrestatie door de Taliban zijn verklaringen uiteen lopen, dat het bevreemdend is dat verzoeker weinig aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot deze arrestatie door de Taliban en dat het verder uiterst bevreemdend is dat verzoeker niet weet of er wapens zijn gevonden bij de mensen die hij had aangegeven en waardoor hij vrijkwam. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot feiten die de essentie en de kern van het asielrelaas uitmaken, kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal, zonder de motieven die juist zijn weergegeven in de bestreden beslissing in concreto te weerleggen. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.
4. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en asielrelaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.

5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. Verzoeker meent recht te hebben op subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar het antwoorddocument dat werd toegevoegd aan de bestreden beslissing waaruit volgens hem blijkt dat er verwacht wordt dat de Taliban in 2008 de druk zal opvoeren in Kabul, waardoor de veiligheidssituatie aldaar zal verslechteren. Verzoeker stelt dat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden naar de toekomst toe en dat naar de toekomst een verslechtering van de veiligheidssituatie wordt verwacht.
2. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemende geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. De Raad steunt zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, immers het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. Verzoeker wijst op de escalatie van het conflict en de uitbreiding ervan richting zijn district. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" (update van 6 oktober 2008) lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker beweerde evenwel afkomstig te zijn uit de hoofdstad Kabul die niet voorkomt op voormelde UNHCR-lijst. Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 november 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.